

191

ZARZĄDZENIE Nr 49 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 30 czerwca 1973 r.

w sprawie udzielania urlopów szkoleniowych słuchaczom wieczorowych uniwersytetów marksizmu-leninizmu.

W celu umożliwienia pracownikom podnoszenia poziomu wiedzy zarządza się, co następuje:

§ 1. Pracownikowi uspołecznionego zakładu pracy, słuchaczowi wieczorowego uniwersytetu marksizmu-leninizmu przy Komitecie wojewódzkim Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, przysługuje płatny urlop szkoleniowy w wymiarze 6 dni roboczych w ciągu roku na przygotowanie się i przystąpienie do egzaminów.

§ 2. Przy udzielaniu urlopu szkoleniowego, o którym mowa w § 1, stosuje się odpowiednio przepisy § 3, § 4 ust. 1, § 10, § 13 i § 15 uchwały nr 64 Rady Ministrów z dnia 23 marca 1973 r. w sprawie zasad kierowania pracownikami uspołecznionymi zakładów pracy do szkół

dla pracujących i na studia dla pracujących w szkołach wyższych oraz w sprawie ulg i świadczeń przysługujących tym pracownikom od zakładów pracy (Monitor Polski Nr 18, poz. 111).

§ 3. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym i społecznym stosowanie zasad określonych w zarządzeniu.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1973 r., z tym że przepis § 1 ma zastosowanie także do osób, które jako słuchacze wieczorowego uniwersytetu marksizmu-leninizmu w roku szkolnym 1972/73 przystępują do egzaminów przed dniem 1 września 1973 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

192

ZARZĄDZENIE Nr 51 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 5 lipca 1973 r.

w sprawie kierowania żołnierzy zwolnionych z zawodowej służby wojskowej do pracy lub do pełnienia funkcji związanych z obronnością kraju.

W celu zapewnienia właściwego wykorzystania umiejętności i kwalifikacji żołnierzy zwolnionych z zawodowej służby wojskowej na podstawie art. 60 ust. 2 i art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 1970 r. Nr 16, poz. 134 i z 1972 r. Nr 53, poz. 341 i 342) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Żołnierzy zwolnionych z zawodowej służby wojskowej, zwanych dalej „żołnierzami”, kieruje się na ich wniosek lub za ich zgodą do pracy w jednostkach gospodarki uspołecznionej, w organach administracji państwowej, w szkolnictwie i innych instytucjach państwowych oraz w organizacjach społecznych, zwanych dalej „zakładami pracy”, przede wszystkim na stanowiska pracy związane z obronnością kraju, a w razie braku tych stanowisk — na inne stanowiska pracy.

2. Żołnierze, którzy nie ubiegają się o zatrudnienie, mogą być kierowani za ich zgodą do pełnienia funkcji związanych z obronnością kraju.

3. Rodzaje stanowisk i funkcji związanych z obronnością kraju, na które kieruje się przede wszystkim żołnierzy zwolnionych z zawodowej służby wojskowej, określa wykaz stanowiący załącznik do zarządzenia.

§ 2. 1. Organy zatrudnienia prezydentów rad narodowych kierują żołnierzy do pracy we współdziałaniu z powiatowymi (miejskimi, dzielnicowymi) sztabami wojsko-

wymi, zwanymi dalej „powiatowymi sztabami wojskowymi”.

2. Kierownicy wydziałów zatrudnienia prezydentów wojewódzkich rad narodowych w porozumieniu z szefami wojewódzkich sztabów wojskowych (Sztabu Wojskowego m. st. Warszawy) powierzają w podległych im komórkach, w miarę możliwości, wykonywanie całokształtu prac związanych z zatrudnianiem żołnierzy pracownikowi będącemu żołnierzem rezerwy.

§ 3. 1. Żołnierzy należy kierować na stanowiska pracy lub do pełnienia funkcji odpowiadających pod względem samodzielności i odpowiedzialności posiadanym przez tych żołnierzy kwalifikacjom. Stanowisko pracy proponowane żołnierzowi powinno także zapewniać mu w miarę możliwości wynagrodzenie zbliżone do wysokości uposażenia pobieranego ostatnio w wojsku.

2. Zatrudnienie żołnierzy na stanowiskach, na które zostali skierowani, następuje na zasadach ogólnych, z uwzględnieniem warunków określonych w taryfikacjach kwalifikacyjnych obowiązujących w danym zakładzie pracy.

§ 4. 1. Żołnierzy należy kierować do pracy w miejscu ich zamieszkania lub w miejscowości pobliskiej, jeżeli do miejsca pracy istnieje dogodny dojazd publicznymi środkami komunikacji.

2. Za zgodą żołnierza można skierować go do pracy również w innej miejscowości niż określona w ust. 1, zapewniając mu pomoc w uzyskaniu lokalu mieszkalnego w tej miejscowości.